

олуви, преструва са че са връща назадъ, и иска да отблъсне Критянитъ които бѣхж на пѣтя му: но тутакси Телемахъ бързъ като молнія, която ржката на отца на боговетъ стрѣля отъ високия Олимпъ връхъ главитъ на грѣшницитъ, хвърля са на непріятели си, стисва го съ побѣдителната си ржка, и го поваля на земята, както силниятъ аквилонъ поваля нѣжнитъ сѣидбы които златѣтъ полето. Той не го слуша вече, макаръ че нечестивийтъ посмѣйва още единъ пѣтъ да са опыта да злоупотреби благото му сърце: той забива ножа въ гърдытъ му и го блъсва въ вѣчнитъ пламъцы на преисподняа Тартаръ за да приеме праведното наказаніе за престѣпленіята си.

Едва издххнж Адрасть, и сичкитъ Давнійцы, намѣсто да плачѣтъ за навиванъето си и за загинванъето на владѣтеля си, обладахж са отъ радость за освобожденіето си; тѣ прострѣхж ржцѣ къмъ съюзницитъ въ знакъ на миръ. Митродоръ, сынътъ на Адраста, когото баща му бѣ отхранилъ въ правилата на лицемѣрството, на обидата и на жестокостъта, побѣгнж посраменъ. Но единъ робъ, съучастникъ въ неговитъ мерзости и жестокости, когото той бѣ пуснжлъ на воля и осъналъ съ благодаренія, и комуто одному повѣри живота си въ бѣганъето си, помисли да го издаде за собствената си полза. Той го уби отдирѣ когато бѣгаше, отрѣза му главата, и я занесе въ стана на съюзницитъ съ надѣжда че ще получи нѣкоя голъма награда за едно престѣпленіе което туряше край на войната. Но съюзницитъ осѣтихж ужасъ отъ злодѣяніето му и го предадохж на смъртъ. Телемахъ като видѣ главата на Митродора, който бѣ младъ момъкъ, даренъ съ чудна хубость и естествено благъ, но когото удоволствіята и лошитъ примѣры бѣхж развратили, не можи да не пророни сълзы. „Увы! извика той, ето какво прави отровата на благоденствіето на единъ младъ князь. Колкото повече той е въздигнжтъ и живостенъ, толкъсь повече са заблудява и отдалечава отъ сѣко добродѣтелно чувство. И съ сичко туй азъ быхъ истеглилъ сжщото, ако злочестинитъ въ които са родихъ и отхранихъ, благодареніе на боговетъ, и поученіята на Ментора не быхж ма приучили на умѣренностьта.“